

JIŘÍ W. PROCHÁZKA

HVĚZDNÍ KORNACI

3. VYDÁNÍ

Hvězdní honáci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.tridistri.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Jiří W. Procházka

Hvězdní honáci – e-kniha
Copyright © TRITON, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TRIFID

Jiří W. Procházka
HVĚZDNÍ HONÁCI

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována a ani jinak šířena
bez písemného souhlasu vydavatele*

© Jiří W. Procházka, 2017
Edited © Tomáš Mayer, 2017
Cover © Lukáš Tuma, 2017
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2017

ISBN 978-80-755-3311-1 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-755-3496-5 (ePDF)
ISBN 978-80-755-3497-2 (ePUB)
ISBN 978-80-755-3498-9 (Mobi)

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

JIŘÍ W. PROCHÁZKA

HVĚZDNÍ TRITON

The title 'HVĚZDNÍ TRITON' is rendered in a bold, metallic, sans-serif font. The word 'HVĚZDNÍ' is on the top line, and 'TRITON' is on the bottom line. A horizontal bar runs between the two lines. The letter 'T' in 'TRITON' is replaced by a detailed, metallic mask with a visor and rivets. The entire title has a dark, metallic texture with highlights and shadows.

STANISLAV JUHAŇÁK - TRITON

HVĚZDNÍ HONÁČ

A PLANETA
FOUNTAIN

KAPITOLA I.

Obloha nad Little Big Valley

Šestinohá ještěrka goora sebou mrskla právě včas, aby se neocitla v pasti.

Malý Joe Harper, sotva desetiletý chlapec s celými souhvězdími pih na kulatých tvářích i nose, zaklel přesně tak, jak to slýchal od otce. Obratnými pohyby prstů přitáhl síť zpět a znovu ji připravil k vrhu. Stočil ji do válečku, který si vložil mezi ukazováček a palec pravé ruky, a podíval se po ještěrce. Levou rukou vytáhl ze zadní kapsy kalhot harmoniku.

Goora odskočila o dobré dva yardy, znehybněla a hleděla na světlomasého kluka v odřených džínsech, tiše hrajícího na foukací harmoniku hypnotizující melodii „Píseň smrti“ od Ennia Morriconeho, proslulého lovce písečných červů. V jedné ruce harmoniku, v druhé vrhací síť, chlapec se pomalu sunul k nádherně zbarvenému plazovi. Bystré hnědé oči, zčásti zakryté neposednou ofinou, pozorovaly každý pohyb goory a rty jako maliny, jak říkala jeho maminka, svíraly harmoniku. Ta podmanivá hudba...

Joe byl vyhlášený lovec všech druhů goor a jeho terárium na stanici zpestřovalo poutníkům nekonečné čekání na vlak. Cestující, kteří se šli do nádražního bufetu občerstvit ledovou tříští z kaktusoidů nebo pálenkou ze škorpioních klepet, nechávali před sklem terária drobné mince na krmení nádherně zbarvených tančících tvorečků. Občas si dokonce některé kusy vybrali a koupili pro své ratolesti.

Ještěrka neschopná pohnout se z místa přešlapovala jako uhranutá v rytmu melodie. Joe nespěchal, chyběly mu už jen tři malé krůčky... Kožené mokasíny lehce našlapovaly. Ještě krok a...

V dáli zazněl pronikavý pískot píšťaly.

Goora sebou trhla a vymanila se z moci zrádné melodie. Joe vrhl síť, ale už věděl, že svoji sto třináctou ještěrku dnes nechytí.

„Tak jsi vyhrála. Ale kdybys věděla, jak se u mne tvoje sestřičky mají dobře, i do kapsy bys mi ráda skočila,“ rozloučil se s ní a rozběhl se do mírného svahu.

Na vrcholku se otevřel pohled na široké údolí, v němž se rozprostírala sběračská osada se zděným, každoročně bíleným kostelíkem, nezbytnou železniční stanicí, rosolovou nádrží pro biomotivy, prkenným překladišťem a nákladní rampou z cedrových trámů, z poloviny zaplněnou obrovskými rudými plody.

Bezprostředně za městečkem, až k samotnému obzoru tvořenému modravými obrysy hor, se do stametrových výšin tyčily podivuhodné kaktusoidy, pod nimiž i největší cedry vyhlížely jako kapradí v borovém lese. Gigantické bioorganismy trčely z neútěšných dun polopouště a v jejich rozložitých stínech pučely ostrůvky rostlinstva, živícího se z vláhy, kterou kaktusoidy svými kořeny vysávaly z pouštního podloží. V těchto oázách však místo obvyklého oddechu pro karavany poutníků panuje čilý pracovní ruch.

Složitě konstrukce dřevěných lešení a ramp, mnohonásobně přesahující i nejvyšší budovy v Dolores Bay City, šplhají podél rozvětvených kmenů kaktusoidů. Skupiny sběračů z nich opatrně sbírají obrovité rudé dýně. Týmová práce musí být přesnější než pověstné gamebské hodinky. Jediný chybně odříznutý plod totiž dokáže zborit celou stavbu a ohrozit životy desítek lidí. Plodnice zajištěné v sítích sběrači odseknou u obrího stonku a pomocí soustav kladkostrojů je svázejí po klesajících rampách na zem. Od jednotlivých kaktusoidů se sbíhají zpevněné kamenné cesty až k samotnému Little Big Valley a po nich se pomalu kolébá jeden povoz za druhým. Robustní vozy tažené šestispřežími valachů z Hornerova chovu přepravují ohromné plody až na nákladní rampu nádraží. Co povoz, to jeden plod.

Joe se na okamžik zastavil, porovnal dva stíny, které vrhaly slunci ozářené kaktusoidy, a zjistil, že stejně dostane na zadek, protože doma už skončila večere a jeho sourozenci se podle věku buď ukládají do kolíbek či postelí, nebo pomáhají mámě s nádobím. Táta čeká u telegrafu a on, Joe, měl dnes připravit poštovní zásilky!

Po klikatém běhu z povlného svahu, posetého křiklavě kvetoucími bodláky, přeskákal žlutou trávou zarostlé koleje a vřít se do kanceláře přednosta stanice.

„Ahoj, tati! Promiň, já...“

„Já vím. Goory. Za tohle máš týden nádobí. A sám,“ přivítal ho otec a podával mu koženou brašnu s poštáckou pečeti, plnou dopisů. Ukázal

do rohu na tři nevelké balíky: „Tohle jde taky. A pospěš si. Večeři ti máma dá až potom.“

Joe vyběhl ven. Na obzoru rostoucí souprava už vypouštěla oblaka páry. Kývl na staříčkého Murdocka, vychrtlého, bělovlasého a poslední roky už jen nepřítomně se usmívajícího prodavače jízdenek, který tuhle trať před dávnými léty stavěl vlastníma rukama. Hvízdnutím pozdravil Sarah, jež věšela prádlo na zadní zahradě...

A opět, dnes snad již postě, pohlédl ke žluté obloze.

Pořád nic. A přitom se vsadil s Hornerovic kluky, že je spatří první.

Vsadil se o tři goory.

Supění biomotivy se blížilo a sílilo.

Joe se postavil na značku vypálenou do prkenné podlahy perónu a pyšně zvedl ruku s infračerveným zaměřovačem. Biomotiva odpověděla pronikavým hvízdnutím a načasovala si zpomalení biologických funkcí. Jako vždy zastavila na desetinu palce přesně, aby se křiklavý poutač *Little Big Valley* zarovnal právě se třemi osobními vagony.

Vystoupilo devět lidí. Z nákladních vagonů se jako obvykle vykládaly potraviny, alkohol a nové hrací automaty, jež vždy nahradily ty předcházející. Po každém výkupu kaktusoidových plodů se totiž jediné dva bary v *Little Big Valley* zaplnily úspěšnými sběrači, což zpravidla znamenalo zkázu instalovaných jednorukých banditů.

Před Joem se otevřely dveře poštovního vozu a v nich nestál nikdo jiný než Jim řečený Pošťák, legenda této tratě. Zamlada chladnokrevně vyřídil celou bandu Jesse Yamese, která svými nájezdy sužovala nejen vlakové spoje, ale i nádražní domky a samoty roztroušené podél trasy. A protože už jako kluk svému nevlastnímu tátovi slíbil, že na kolty v životě nesáhne, vypustil na bandity Bradburyho včely, které si sám sehnal někde na pětce Epsi Tukana a vycvičil je pro tenhle jediný úkol. Jediný proto, že Bradburyho včely stejně jako pozemské po vbodnutí žihadla hynou. Pošťák je chlapsky oplakal a pořádně zapil. Celému stolu štamgastů v saloonu Chatillon zaplatil žito. Od té doby si nikdo nedovolil otravovat ani jeho, ani poštovní spoj, protože nikdo nevěděl, jestli mu ještě nezbyly nějaké včelky v klicce.

„Nazdar, starej partáku!“ zachřel Pošťák a zvedl ruku k pozdravu. „Tak co, taky jedeš na Slavnost?“

„Dobrý den, strejdo Jime. Jasně, že jedu. Táta řekl, že jsem už dost velkej. Jenže nikdo neví, kdy se honáci objeví. Táta říká, že mají svůj vlastní čas.“

Stejně si ale myslím, že táta ví přesně, kdy se tu ukážou... Teď jenom čekám, až uvidím první krásy. Jsem se totiž vsadil.“

„Jo, chlapče, krásy,“ podrbal si Jim širokou jizvu od slepého oka až k bradě; pozůstatek po slavné bitce. „Na to čekáme všichni. To víš, zase si tahle planeta kapánek pomůže. Ještě že tu krásy mají od nepaměti zastávku kvůli mladěm, jinak nevím. Trocha toho polirunu, pár hektáků pálenky; jó, kaktusoidy by nás mohly dobře žít, ale ty zase potřebujou ke svému životu krásy, a bez těch ohromnejch kravinců by tady ty rostliny naopak dočista umřely... Prostě vono je to všechno Pánem dobře stvořený.“

Joe kýval hlavou. Podobné úvahy od Jima slyšával pravidelně od té doby, co ho táta pustil k vlaku. Ale teď ho zajímalo něco úplně jiného.

„Strejdo, a co píšou v novinách? Myslím o Slavnosti.“

„No vidíš, noviny. Tak do práce,“ odkašlal si Jim. Otočil se, sebral ze stolu balík novin a plátěný pošťácký pytel s pečeti Společnosti. Bradou ukázal na titulní stránku *Star Cowboy's Times* a prohlásil:

„To víš, všechno už je připravený. Hotely otvírají nový a nový herny, Cooperova aréna bude mít novej nátěr... Hele, to si přečteš potom, teď mi polož ty věci sem, k nohám, a vezmi si tohle. Ještě ti vyndám tyhle dvě spěšniný. Opatrně, jsou to ptáci, nějaký kanáři, furt mě budili, řvouni... A je to.“

„Ti jsou pro mámu. Dárek,“ odpověděl Joe, naložil všechno na vrzající trakař, a když otec zvedl pláčačku, odstoupil od vlaku.

„Ahoj, Joe,“ rozloučil se Pošťák a zasunul vrata vagonu.

„Nashle,“ řekl chlapec a netrpělivě se s dvoukolákem rozjel po hrboлатém prkenném nástupišti.

Jak jsou asi honáci daleko? Všude se mluví o Slavnosti nejmíň půl roku, jako by měla propuknout každou chvíli. Právě kolo náhle zapadlo do škvíry mezi zčernalými fošnami, chlapec narazil na rukojeť, přepadl na dvoukolák a z něj potom dopadl na tvrdá prkna. Cítil, jak si vyrazil dech, a zároveň zaslechl polekaný výkřik Sarah.

Ale to ho teď nezajímalo.

Ležel na zádech, snažil se nadechnout a vytřeštěně hleděl na tmavnoucí oblohu.

Neměl ani tolik dechu, aby vykřikl: *Už jsou tady!* Jenom se díval. Ještě stačil stisknout timer se záznamem, kvůli sázce.

Tři goory jsou tři goory. Goory však zná.

Ale tohle ještě nikdy nespátlil.

V rudnoucí atmosféře se pomalu zhmotňovala obludně gigantická těla. Obrovské fosforeskující objekty, každý o délce přes pět set astromil, připomínaly krávy jen vzdáleně. *Spíš bych jim říkal prasata*, uvědomil si Joe. Ale když se jedna z krav natočila bokem, spatřil rohy připomínající temný srpek měsíce, který se vznášel pár set yardů nad hlavou krávy.

A támhle je honák!

První, kterého Joe zahlédl. Na vlastní oči! Pravda, v atmosféře po hypernautickém oří zůstala jen duhová čára, ale byl to honák!

Joe se zasníl.

Vyprávění strejdy Billa, tátova kamaráda ještě z dob *těch starých zlatých časů*, bylo lepší než půlka všech kovbojských remaků. Už jenom jeho lovecké jméno – Dlouhý Bílý Vlas – bylo něco! Bill na své planetě, *Shell (Skořápka)* se jmenovala a taky ji navštěvovaly krávy, představoval jakéhosi čaroděje. Indiáni ho zvali na magické obřady a planetu prý chránil před Zlem tajemný Pán Much. A Bill o všem uměl tak poutavě vyprávět.

I jejich planeta, *Studánka*, je jednou z mála v celé Galaxii, kterou si krávy vyvolily jako místo krátkého odpočinku na své nekonečné pouti. Zde se jejich telata, pár měsíců po vylíhnutí, osvěžují gigantickými dýněmi z kaktusoidů. Strejda Bill i táta tvrdili, že v těch rostlinách je víc vitamínů než ve zbytku celé Galaxie. A nejsou to jen vitamíny, co sem krávy táhne. V obrovských červených dýních jsou i zvláštní látky... Ano, drogy.

Pálenka z kaktusoidů, pouze s makromolekulami esence *kraví drogy*, patří mezi nejžádanější v celé Unii. Také ostatní výrobky z ohromných dýní jsou pečlivě zbavovány přítomnosti nežádoucího množství oné podivuhodné látky. Stačí pouhá tisícina miligramu. Pro lidský organismus je droga nebezpečně návyková a ve vyšší koncentraci smrtelná.

Telatům naopak pomáhá lépe proplouvat v širém vesmíru *a nejen v něm*. Tak pravil táta se strejdou Billem.

„Joe, nestalo se ti něco?“ zakryla mu výhled nejstarší sestra a zvedala ho na nohy.

„Ne, ne. Počkej, Sarah, hele,“ lapal chlapec po dechu. Odstraňoval si z očí její dlouhé, voňavé vlasy, ohnivější než západ druhého slunce. Vlasy krásné, ale teď mu *sakra* vadily!

„Já vím,“ řekla dívka s fialkovými očima a hezkým, oválným obličejem. „Vidím je podruhé a jsem z toho taky vedle. Ale ty jsi, doufám, v pořádku, myslím po tom kotrmelci?“ krčila čelo. Vrásky se na její hebké pleti vyjímaly jako chvilková výstřední ozdoba.

„Ano. Jsem v pořádku... Sáro, dívej na to!“

Nebe se plnilo světélkujícími objekty, mezi nimiž se propléтали honáci na zářících strojích, obratně prolétali mezi gigatunami vlnící se masy, jež by dokázala rozdrtit i planetu. Světelné stopy po honácích se objevovaly v místech, kam by žádná bytost z Galaxie nestrčila ani píd' kterékoli končetiny.

Krávy se tísnily ve stádu a honáci je opatrně naváděli na oběžný koridor Studánky. Gravitační tření vesmírných tvorů vyvolávalo tepelnou energii narážející ve vlnách na povrch planety. Nebyla to však energie ničící. Bylo to živočišné teplo; jako by krávy dýchaly na kolébku s jezulátkem, aby ji zahřály, aby jí pomohly.

„Farmářská loď,“ vydechl Joe.

Sarah se podívala směrem, kterým ukazovala Joeova strnulá ruka. Na severozápadě se v oslňující modravé záři zjevila mohutná hyperprostorová loď, jediná svého druhu zkonstruovaná lidmi.

Koráb umožňující lidstvu osídlit každý kout Galaxie, ovládnout jakýkoli zdroj energie, již nejen tento prostor skrývá. Kulový tvar lodi zdánlivě předurčoval její jakousi neohrabanost, ale mnoho protivníků či vetřelců se již přesvědčilo o hbitosti i bojové výzbroji této jedinečné konstrukce.

Farmářská loď se důstojně sunula mezi nesrovnatelně mohutnějšími těly krav a honáci jí uvolňovali cestu. Jen třikrát musela zmírnit rychlost – to když se k sobě na kritickou vzdálenost přiblížily sršící kravské rohy. V tom okamžiku se na místě soustředilo několik honáků a bleskově likvidovalo ohnisko kosmické katastrofy.

„Podívejte se taky támhle,“ ozval se oběma za zády otec.

Joe vycítil v jeho hlase hlubokou nenávist. Udiveně na něj pohlédl. Takhle ho neznal.

„Čekal jsem všechny později... Něco se muselo stát. Za posledních dvacet let jsem nezažil, aby se nad naší planetou setkali. To není dobré,“ temně pronesl Harper senior.

Otec měl široká ramena a mohutný hrudník. Hranatý obličej byl poset hlubokými vráskami a tváře věčně pokryté strniskem prošedivělých vousů. Obličej doplňoval mohutný knír a prořídle skráně dříve hustých zrzavých vlasů. Muž, o němž nikdo nemohl říci, že by se někdy něčeho bál. Dovedl rázně zkrotit Hornerovic nejdivočejší koně i sejmut zjančeneho býka. Sílu jeho paží nejednou poznali chlapi v městečku, ať už v dobrém při přetahování *pákou*, nebo ve zlém – to když se někdo neurvale dotkl jeho rodiny, honáků a až naposled jeho samotného.

Nyní nehnutě stál a pod zamračeným čelem se mu v očích zrcadlila zlá předtucha. Nepřítomně v rukou mačkal *stetson* a ve tváři se mu objevil výraz, jaký u něj Joe nikdy nespatriil. Uvědomil si, že otec opravdu, jak říkal strejda Bill, musel prožít, *musel znát!* to, co nikdo na téhle planetě ani netuší.

„To není dobré!“ zněla malému chlapci ta slova ještě v hlavě. Obrátil pozornost zase k obloze.

Východní obzor vybuchl sytě zelenou září.

Joe sledoval, jak tím směrem odlétly roje honáků, aby zabránily případné srážce a aby uvolnily cestu pro...

Elegantní štíhlé lodě na svých křídlech nesly jedovatý svit, jež jim dodával obyčejný podprostorový pohon.

Stádo zneklidnělo, ačkoliv honáci dělali, co mohli.

Hlavněmi děl naježené bitevní lodě, doprovázené černými talíři Gardarů, se pyšně probíjely vpřed, i když kontradmirálové tušili, co by se stalo, pokud by se právě jejich koráb dostal mezi dvě krávy. Ale věděli, že ke srážce nedojde.

Jsou tu přece kaubojoové. Špinaví honáci.

A my... My jsme ctíhodná Společnost.

„Křižníky Společnosti,“ řekl otec.

Upustil klobouk na prkenné překladiště a položil ruce na ramena obou dětí.

„Sám pan hrabě nás poctil návštěvou,“ těžce si povzdechl.

KAPITOLA II.

Příjezd do Dolores Bay City

„Joe, vstávej konečně! Už potřetí ti říkám, že brzy uvidíme moře,“ povykovala malinká Dominika a tahala chlapce za nohu z úzkého lůžka.

Joeovi se zdálo o pomalu ubíhající krajině, o zastávkách u rosolových čerpadel, o monotónním rytmickém klapotu rohovitých kol i o pravidelném dýchání biomotivy a právě si říkal, ať ho ta holka protivná nechá spát, protože až se probudí, bude zase v posteli doma a bude muset do školy, pozdravit pátera Rodgerse, uklonit se učitelce Farellové...

Moře!

Joe prudce vyskočil, a kdyby nebyl tak malý, jistojistě by si dal o prkna vrchní palandy pěknou ránu do hlavy.

„Kde? Kde je moře?“ zakřičel a prodíral se úzkou uličkou k oknu. Druhým skokem srazil matce prkénko, na kterém připravovala nejmenším dětem snídani.

„Tak hele, Joe, ihned se uklidni a pomoz mamince sebrat ty chleby! Až se umyjete a nasnídáte, přijďte do poštovního vagónu. Pošťák nás pustí do budky na střechu. O nic nepřijdete,“ zahučel ve dveřích do chodbičky otec a posunul si klobouk do týla.

„Hurá!“ radoval se syn, vykonal rychle zadané úkoly – snídaně mu šla nejlépe – a potom se vydali k zadním dveřím lůžkového vozu. Když vstoupili na plošinu mezi vagóny a přivítal je svěží závan vláhého vzduchu, Joeovi se bezděky rozšířilo chřípí. Takovýhle vzduch nikdy nevdechoval.

Byla v něm voda a sůl a dálky.

Vylezli po oprýskaném khaki žebříku do kabiny z plastické slídy, jaká se těží v Micalandu. Dospělí lidé stáli na střeších vagónů.

Všichni se užasle rozhlíželi.

Nešlo jen o moře, ale o to, co mnozí z nich viděli sotva podruhé, potřetí.

A Joe poprvé.

Z narůžovělé oblohy plné průsvitných krav se mezi oblaky právě vynořilo ohromné tělo telete a neohrabaně *plavalo* atmosférou k vrcholům kaktusoidů. Sběrači vždy sklízeli plody ze spodních ramen rostlin.

Vše, co bylo výše, patřilo telatům. Nejen kvůli obtížnosti sklizně, ale i proto, že honáci to tak určili. Joe Harper senior byl dokonce radou obce Little Big Valley zvolen jako hlavní kontrolor sklizně, protože on sám se nejvíce zasazoval o vyváženou prospěšnost sklizně lidem i telatům.

Tele, na něž se zaměřila pozornost všech přihlížejících, urputně rejdovalo stále níž a níž jako potápěč v lehké výstroji, kterého vztlak vody vyhání vzhůru, ale přitom na něj dole čeká poklad! Mládě se konečně dotrmácelo ke skupině kaktusoidů, vyrůstajících z náhorní planiny.

Joe to vše pozoroval s pootevřenými ústy.

Stejně jako ostatní.

Teleti se místo tlamičky s trojitými nozdrami začal vytvářet rozměrný trychtýř. Třetina telete už vypadala jako medúza. Mládě pohltilo vyhlédnutou rostlinu a přisálo se trychtýřem takřka až k povrchu planety. Telecí tělo pulsovalo a měnilo barvy od růžové přes oranžovou až k sytě rudé. Objem vesmírné bytosti se zvětšil, jako když se mocným výdechem přifoukne balónek z pouti. To už se tele, jemuž se přední část zase proměnila v původní tlamičku, vzdalovalo od očesaného kaktusoidu. Mizelo doma, v oblacích, kde jej už očekávala matka, aby ho olízala vlídným gama zářením.

Všichni po té scéně nevědomky a pokorně vydechli.

Krávy byly podle několika planetárních náboženství považovány za božské bytosti. A to nejen pro svoje vzezření a rozměry, vymykající se jakýmkoli lidským zkušenostem. Samotná jejich přítomnost vyvolávala v lidech nádherné, nikdy neprožívané pocity... Krávy byly bytosti stejně vlídné a přátelské jako legendární delfíni z pozemských moří, které starověké národy opěvovaly jako posly bohů. Krávy oplývaly i obdobnou měrou inteligence jako přítulní vodní savci. Jejich slovník obsahoval stovky pro člověka pochopitelných významů, ale další tisíce výrazů byly pro lidstvo díky specializaci galaktických krav dokonale nesrozumitelné...

Joe pohlédl na otce a matku. I v nich cítil ono dychtivé očekávání.

Ještě uvidí moře, Slavnost a pravé honáky!

Biomotiva, jako by vstřebala toužebnou zvědavost pasažérů, přidala na rychlosti. Nebylo to tak snadné, protože trať v těchto místech vedla klikatým průsmykem Needle Canyon stále vzhůru, krčila se ve stínu

horských velikánů, do jejichž království vstoupila. Úplně nahoře mohli Joe spatřit čepice ledovců a dole zase prořízle soutěsky s vyjícími vodami horských bystřin.

„Holka si to dneska ale sviští, co?“ zaslechl Joe zespona spokojené mručení Jima Pošťáka. „Asi za ty bonbóny, které jí celou cestu nosíte, vid, Joe?“

Chlapec netrpělivě zamumlal, že jo, krátce pokýval hlavou, ale oči měl upřené na mohutný skalní most Needle Eye – Oko Jehly. Koleje pod mostem připomínaly dvě stříbrné nitky, které zde zapomněl horský obr, když si spravoval mílové boty.

A za mostem už bylo...

„Moře!“ ozvalo se z desítek hrdel. Dospělí s dojetím pozorovali nekončnou lesklou plochu a v duši se jim vybavily pocity, které zažívali jako děti. Otec Harper nahmatal upracovanou ruku své ženy a pevně ji stiskl. Dala mu za to pusu na neholenou tvář a stisk láskyplně opětovala.

Tehdy před lety se tady seznámili; během cesty na Slavnost.

Na stejné cestě, na stejnou Slavnost.

Moře.

Joe si pomyslel, že to přece nemůže být ono.

Čekal cosi ohromného, nevidaného, ale tohle vlastně zná z filmů i tridea. Čím víc se před nimi však rozevíral pohled na obrovské modravé zrcadlo, v němž se jasně odrážela fosforeskující těla krav, tím spíš hříšnou myšlenku zaháněl do koutku duše. A uvědomil si, že moře je opravdu bezva.

Cesta do Dolores Bay City pak už ubíhala v jednom kvapu.

Znavená biomotiva zatáhla přísavkové pásy a s mírně brzděnými vagony se pohybovala jen na válcových kloubech, které genetičtí inženýři uzpůsobili tak, aby seděly na kolejnicích pevněji než úchytky vozíků horské dráhy.

Během necelé půl hodiny jízdy – tak rychlé, jakou Joe dosud nezažil – se všichni cestující jaksepatří připravili na vstup do vyšnořeného města, kde se pokaždé pořádaly slavnosti spojené s příchodem galaktických krav a jejich honáků.

Hvězdných honáků a jejich krav.

Joe měl oči navrch hlavy.

Znal sice všechno z vyprávění a cestopisných snímků, navštívil několik městeček v širém okolí Little Big Valley, ale tady ho spousta věcí překvapovala.

Až sedmipatrové domy se tyčily snad do samotného nebe. Jejich stíny se plazily po rušných ulicích a uličkách.

Všude kolem se míhali a houkali a zvonili rikšové, varaní povozy a biomobily. Nad tím vším občas přelétlo otlučené policejní aero nebo stříbrně lesklá limuzína se znakem Společnosti. Na chodnících postávali překřikující se prodavači počítačové bižuterie, kožených bičů, vonící pizzy a posledních výtisků *Star Cowboy's Times*. Na plynových lampách i telegrafních sloupech vlály zvukové konfety. Z oken visely zářivými barvami hrající prapory Společnosti, ale i prosté, bílé vlajky se znakem honáků. Modrý kruh hvězd, znázorňující Galaxii jako jeden velký domov pro všechny civilizace, národy i bytosti v ní žijící.

Před nádražím čekaly desítky povozů ochotných za rozumný peníz dovézt vítané hosty do připravených hotýlků a saloonů, ukázat jim centrální tržiště, rybářskou čtvrť nebo, ale to jen zdálky, výstavné sídlo Společnosti na Company Hills.

Příchozí ale chtěli vidět zejména proslulou arénu pojmenovanou po legendárním Jamesi G. Cooperovi, jednom z prvních honáků, který objevil nejen samotné krávy, ale zmapoval i poslušnost návštěv vesmírných krav v jednotlivých koridorech a na určených planetách Galaxie, jak ji hyperprostorové stádo neomylně dodržovalo.

Díky jemu a legendární Velké Pětce se tato polozapomenutá planeta, původně označená jen kombinací číslic a písmen, zapsala do žurnalistického slovníku jako Fountain, *Studánka*. Dostala se do povědomí stovek miliard bytostí na nespočtu obydlených světů coby vlídná planeta, na níž krávy tráví se svými mláďaty celý relativní měsíc, aby se zde osvěžily šťavnatými plody kaktusoidů, mláďata patřičně zesílila a připravila se na nekonečné cesty dalšími dimenzemi.

Kraví planety, ať už to byla Skořápka, Jezerní planeta nebo Studánka, všechny byly symbolem galaktického míru a smíru.

Obyvatelé Unie si uvědomovali význam všech planet a přilehlý sektor *Studánky* byl Parlamentem vyhlášen za neutrální pásmo. Kdokoliv se pokusil nezákonně narušit výsostný prostor, byl okamžitě zlikvidován strážními GALA křižníky, které nepřetržitě hlídkovaly podél hranice, jasně vyznačené myriádami vesmírných majáků a bójí. Opatření platila i v okolí neobývaných planet či zdánlivě prázdných koridorů, kudy vedla pravidelná trasa stáda, ať už kvůli vzácnému záření nebo příznivě působícím kombinacím slapových sil, jež krávy využívaly v době březosti.

Do sektoru Studánky měly kromě zásobovacích korábů a lodí z ostatních *kravích* planet přístup jen lodě Společnosti, monopolního galaktického přepravce, který si ani nepotřeboval vymýšlet zvláštní název. Označení *Company* dokonale vyjadřovalo důležitost a nutnost jeho existence.

Slovo *Společnost* otec vyslovoval s nezvyklou nenávisť a Joe jej dobře znal z neustále omílaných reklamních šotů.

*Společnost je tu od Stvoření světa! Společnost tě chrání, ty chraň ji!
Jedině akcie Společnosti ti zaručí záviděníhodný zisk!
Usínej se Společností! Mysli se Společností!
Žij se Společností...
Umírej se Společností!*

„Prrr. Tak, a jsme na místě,“ pokynul rukou drožkář, přitáhl silnému varanovi perletí zdobené opratě a s úsměvem se otočil na cestující:

„Vítejte v hotelu Yellowstone.“

Když mu chtěl otec nechat spropitné, prošedivělý muž s velkým, žilkami prorostlým fialovým nosem jen zavrtěl hlavou:

„S tímhle teď nikde neuspějete, vážené pane. Když Slavnost, tak Slavnost. To se tohle město vždycky změní, jako by ty krávy rozdávaly dobro. No, však vy to určitě znáte. Tady se teď ani nemusíte na noc zamykat. A to je co říct... Stejně vám povim, že bych byl šťastnej, kdyby tady pár těch kraviček zůstalo, nebo kdyby zůstaly na každý planetě, to by, pánejo, Galaxie vypadala jinak! Ale já vím, že je to holej nesmysl. Tak se jen modlím, abych se ještě dožil příští Slavnosti.“

Hluboké vrásky na mužově staré tváři mohly vyprávět o těžkých dobách, kdy na bezejmenné planetě s pouhým kódovým číslem přistáli první osadníci. Ruce měl zbrzděné suchým mistralem přinášejším z rovníkových pouští písek jemný jako pudr a zároveň drsný jako brusný kotouč. Dlaně samý mozol a duši čistou jako jeho pohled.

„Já myslím, že se dožijete ještě hodně Slavností, když si o krávách myslíte tak krásné věci. Vždyť ony o vás určitě vědí a nedovolí, abyste jen tak odešel... Bez toho krásného čekání na další Slavnost,“ řekl otec.

Drožkář sevřel rty, podal otci ruku a vzájemně si je pevně stiskli. Pak práskl bičem nad hlavou, zahýkal na ležícího varana, a když se vzdaloval, ozval se táhlý, tklivý tón foukací harmoniky.

Tenkrát na Západě...

„Tati, víš, že neznám nikoho, kdo by neměl rád krávy?“ díval se Joe za kolébajícím se ještěrem táhnoucím červený kočár s nápisem *Wells-Fargo*, na jehož kozlíku seděl drožkář, vypadající úplně jako kouzelný děda z pohádky. I s tím velkýmnosem.

„To je dobře, že nikoho takového neznáš,“ odpověděl otec, pohladil chlapce po světlých, lesklých vlasech a snažil se, aby se mu netřásl hlas.

„To je dobře, chlapče.“

KAPITOLA III.

Rodeo v Cooperově aréně

„A nyní se, vážení přátelé, konečně dočkáte toho, na co celou dobu čekáte. Do arény bude vpuštěn Slizák Zabiják! Toto nádherné a silné zvíře pochází z chovu monsieura Petita a ve svých genech nosí slavného Moby Dicka a Tlustou Bertu. A je to tady, je to tady! Vážení přátelé...“

Hlasatelův baryton byl přehlušen hvízdodem okoralých rtů, dupotem okovaných bot a pištěním dívčích hrdélek. Malý Joe fascinovaně hleděl na pomalu se otevírající železná vrata, která připomínala kruhová dvířka biomotivy poctivě nýtovaná pláty polirunu. Za vraty nesmlouvavě vládla černočerná tma, kterou ještě zdůrazňovaly oslňující čtvercové plochy reflektorů umístěných na třech stožárech kolem arény. Kakofonie zvuků náhle přešla v užaslý vzdech. Hlediště mlčky hledělo na osvětlený písek.

Najednou na něj dopadl pětimetrový ostnatý červ.

Slizák vylétl z temné kóje tak bleskově, až se zdálo, že se uprostřed arény vylouppl z kouzelníkova klobouku. Vztyčil přední polovinu těla a komíhavým pohybem kobry se připravoval k útoku. Pro výstrahu vystřelil z úzkých trubíc, jakých měl po obvodu těla na desítky, jedovaté ostny. Joe se instinktivně přikrčil a popadl Sarah za ruku. Cítil, že hebká ruka se chvěje.

Červí ostny neškodně narazily do pancéřového skla, kterým byl přešný prostor obehnán, a sklouzly na zem. Po skle stékaly žlutavě slizké stopy žíraviny. Obecenstvo zaječelo nadšením.

Bouřící prostor arény náhle prořízly fanfáry.

Honáci přicházejí!

V každém z rohů trojúhelníkového kolbiště se otevřely dveře a jimi vpadli do záře reflektorů honáci na skákajících želvách. Osedlaná zvířata byla jedinými tvory, jejichž krunýř je bezpečně chránil před jedovatými ostny červů. Navíc měla stroje i masky zhotovené z polirunových fólií a pásů.

Jumping turtles byly na souboj s jedovatými červy připraveny více než dobře.

Nikoli však honáci. Ani jeden z nich neměl přilbu, při těchto zápasech povinnou, ani jeden neměl kovový kroužkový oblek předepsaný Asociací Sportovních Společností.

Joe o tomhle slyšel mockrát. Souboje s červy byly součástí snad každého filmu o hvězdných honácích, ale Joe ještě nikdy na vlastní oči nespátřil ty odvážlivce, oblečené opravdu jen v kožených oblecích, jezdeckých botách s třpytícími se ostruhami a s nezbytným sombrerem či stetsonem, švihácky posazeným šikmo na temeni.

Jezdci objížděli Slizáka a všichni diváci mohli spatřit jména barevně vyšitá na zádech kožených vest a slyšet výskot honáků, přenášený do hlediště z mikrofonů umístěných v aréně.

Mohutný Salvátore Ohio, s turbanem kučeravých černých vlasů sevřených pestrobarevnou širokou čelenkou, točil nad hlavou sisalovým lasem v široké krinolíně.

Podsaditý albín Fred Osbourne s puntíkovanou bandanou kolem krku práskal mexickým bičem, až zaléhalo v uších.

Třetí byl štíhlý a vysoký, do bronzova opálený tmavovlasý syn hlavního farmáře, Brian Westley – mladík s modrozelenýma kočičíma očima, s hubenými, hladce oholenými tvářemi, v košili z denimu a kalhotách z brizoní kůže. Nechal si po pažích projíždět jiskřící koule transbol.

Na světelné tabuli proti Joeovi se rozzářily poměry sázek na jednotlivé jezdce i na Slizáka. Ten získal polovinu sázek... Chlapec se otočil na otce:

„Tati, proč lidi nevěřejí honákům?“

Otec nejdříve neodpověděl, ale když jej syn zatahal za rukáv a zopakoval dotaz, bručivě odvětil:

„Toho si nevšímej. To je takovej rituál. Během zápasu se to změní. Uvidíš.“

Harper senior teď měl v hlavě úplně jiné myšlenky.

Krátké setkání na chodbě stačilo, aby si oživil vše, na co chtěl na téhle planetě zapomenout. Farmář Seal Westley, další ze slavné Velké Pětky, ho takřka přepadl s otevřenou náručí a lahví Jima Beama. A taky s ustaraným čelem.

Rodina v té době seděla už na místech. Harper si šel jenom pro plechovku Budweiseru a bylo mu jasné, že Seal si na něj počkal.

Krátké přivítání, poklepání po ramenou, to ještě šlo. Ale kvůli tomu ho po těch letech, *proboha, to je už let*, určitě Seal nekontaktoval.

„Joe, je to špatný. Kuzněcow začíná mít navrch. Odoláváme jenom díky Desateru. To víš, na krávy si nikdo nedovolí sáhnout, ale Kuzněcow má za sebou vlivný lobby firem závislých na Přepřavě. Prý byl i na neoficiální večeři u Císaře.“

Harper jenom kýval hlavou; ostatně, co jiného mohl dělat.

„Seale, a spojil ses s ostatními?“

Farmář jen zavrtěl hlavou. Sám nevěděl, jestli by to bylo vhodné. A přece jenom, ta doba.

Velká Pětka je už jenom minulostí.

I když slavnou, tak přece jen zašlou minulostí.

Joe junior se plně věnoval rodeu.

Slizák se stočil do ostnaté koule, která zrychlovala svůj oběh po obvodu arény, až se změnila ve svištlivou šmouhu. Honáci byli ve střehu. Tohle ještě žádný červ nezkoušel.

Písečný červ dosáhl úžasné rychlosti, *bhrouuumh*, a ohlušující zvuk zahltil reproduktory. Joe si přitiskl dlaně na uši, Sarah vyjekla a přednosta Harper překousl filtr sváteční marlborky.

Slizák ostře změnil dráhu a zaútočil na Salvátora, který trhl opratěmi a zároveň mrštil laso proti řídicímu se Slizákovi. Želva měla dost zkušenosti v boji s obřími červy. Skočila doprava, kam také červ ihned zamířil, ale vzápětí se odrazila na opačnou stranu a ve výskoku provedla ladný výkrut, takže ostnatá jedovatá koule tvrdě narazila na spodek krunýře. Na jeho vrcholu se Salvátore pevně držel postroje, aby nevypadl ze sedla.

Slizák se odrazil ke stěně arény. Bleskově se natáhl na celou svoji délku a jeho tělo se vzepjalo, aby vypustilo jedové ostny. Fred ho zasáhl bičem přímo mezi tykadla. Červ zmatený úderem biče mrskl koncem ocasu, kde rostly největší bodliny, když ho tam zasáhlo Brianovo transbolo a dotklo se ostnů. Ozval se praskavý výboj a seškvařil ostny do oblých, nepoužitelných výrůstků. Netvor se stočil do útočné spirály, odrazil se a mocným skokem překonal celou plochu arény. Během letu srazil Salvátora z želvy. Obětavé zvíře skočilo mezi dopadnuvšího červa a ležícího člověka a vztyčilo se na zadní nohy.

Sázky se na tabuli zablýskaly. Cena Salvátorova života stoupla. Zároveň, na úkor ostatních honáků, stoupla i výše sázek na Slizáka.

„Time!“ ozvalo se z reproduktorů, a všichni jako jeden muž nechápavě zírali na tlampače.

Kdo chce oddechový čas? Teď?

„Stáj rančera Petita požaduje přestávku,“ ozval se rozhodčí.

Arénu osvětlily infračervené bodové reflektory a znehybněly červa. Salvátore skočil na želvu a přijel k Fredovi a Brianovi. Radili se o další postup. Salvátore si širokým rukávem kostkované košile utřel nos, Fred vytáhl ze sedla plechovku astro-coly a...

Infrasvětla pohasla, vzápětí se otevřela vrata stáje a vylétli další dva červi!

První srazil smršti jedovatých ostnů Freda k zemi. Probodnutá plechovka zasyčela a do písku vytékal hnědavý, šumící nápoj. Zasažený honák se svíjel ve smrtelných křečích. Postava muže se napjala. Pod účinkem červího jedu tělo zčernalo a rozpadalo se.

Obecenstvo zařičelo děsem.

„Rozhodčí volá Petitovu stáj! Během rodea je nepřípustné, aby byl v aréně více než jeden červ! Obsluha okamžitě spustí infrazářeni! Opa-kuji: je nepřípustné...“

Hlas rozhodčího se odmlčel a světelná tabule pohasla.

Joe už podruhé chytil sestru za ruku a pohlédl jí do tváře. Sarah byla bledá jako právě vylíhlé mládě goory. Otec vzal matku kolem ramen a přitiskl ji k sobě. Joe se rozhlédl po publiku.

Lidé sice řvali, protestovali, pískali a dupali, ale číšel z nich strach.

Tváře, strach, oči, strach...

V aréně se rozpoutal nerovný boj.

Tři píseční červi útočili na dva honáky. Pětimetrová těla se hbitě plazila po obvodu arény a natáčela se k obětem hřbety, plnými jedových ostnů. Salvátore udiveně hleděl na skleněnou kopuli, ve které byli zavřeni.

To přece není možné! Vždyť teď už musí ječet sirény a zářit infrabodáky. Co to znamená?

Pohlédl na Freda. Oběť zákeřného útoku byla již rozložena na kusy masa, z nichž trčely krvavé kosti svázané šlachami a rozkládajícími se pruhy svaloviny. Z očních důlků visely matné bulvy a z úst ohraňičných na uhel spálenými rty vytékal jazyk rozložený jedem.

Salvátore suše polkl:

„Frede! Frede... To není pravda, ne!“

Hlas se mu roztrásl.

„Vyser se na to,“ zasyčel vedle něj Brian. „Nejdřív vyřídíme tyhle povory! A potom ty, kteří tohle zhvzdali!“

„Briane, nemáme šanci!“

„To určitě ne, když budeme jen žvanit.“

Svissst!

Brian odrazil očekávanou palbu jedovatých ostnů prudkým vytočením druhého transbola, jež vytrhl z koženého opasku. Uchopil dlouhý bodec, ležící uprostřed arény. Další červ zaútočil na honáky zezadu a třetí se vymrštil do několikametrové výše a rozrotoval tělo, které při dopadu ty chabé lidské schránky rozemele na dobře stravitelnou kaši.

„Slizák se stočil!“

„Pozor! Nahore!“

Obecenstvo ani nedýchalo.

Do výkřiků honáků tepal jen tisíceřý tlukot srdcí přihlížejších.

Ale ne všech...

„Tohle bylo poslední varování,“ pronesl v prezidentské lóži hrabě Georgij Kuzněcow, asi padesátiletý muž, který celým svým vzezřením, pohyby i šatem nenechal nikoho na pochybách, že o Galaxii rozhoduje On. Hubený člověk s chladnými šedomodrými očima, asketickou tváří a hbitou myslí, obírající se čímkoliv, z čeho by mohl vytěžit dalších pár koridorů hvězdných pásů nebo sám sebe ještě více zdokonalit. Šlechtický rodokmen by mu neupřel nikdo; ani kdyby ten vysoký, energií nabitý muž pracoval jako asfaltér na Třetí Mezigalaktické. Vysoké lícní kosti a pravidelná, lehce vystupující brada zdůrazňovala na podlouhlé tváři orlí rysy. Ani tak ale Kuzněcowův elegantní výraz neměl nic společného s klasickými padouchy z filmových trháků.

Vyzařoval přirozenou aroganci a geneticky zakódované elegantní přehlížení všeho, co se netýkalo *Jeho a Společnosti*. K úzkým rtům přiložil zlatou špičku Davidoffa, nejdražšího doutníku v Galaxii, a s požitkem nasál aromatický kouř.

S ledovým nadhledem pozoroval popravčí jeviště.

Postavení honáků by bylo vskutku beznadějně, kdyby...

Kdyby s nimi v aréně nebyly věrné *jumping turtles*. Dvě vyskočily z protilehlých rohů a nad honáky se prudce srazily krunyří. Zadunělo to hlasitěji než zahrmění písečné bouře. Želvy se odrazily, aby dopadly na původní pozice. Napětím nedýchající publikum si uvědomilo, že želvy při srážce rozdrtily shora útočícího červa. Do arény padaly svíjející se kusy masa.

Další želva si vzala na starost Slizáka a vrhla se před něj. Červ se vymrštil ze spirály a želva mu nastavila hřbet. Třetí červ však místo na honáky zaútočil na ni.

Zvíře nestačilo zatáhnout hlavu a dostalo do očí zásah jedovatými ostny. To už Brian vrážel Slizákovi do zátylku bodec s ozubeným ostřím.

Salvátore, rudý vzteky, lapil druhého červa a škulbl lasem. Polirunové vlákno písečnou stvůru přepůlilo. Na zadní polovinu okamžitě dopadla celou vahou jedna z želv.

Přední část rozpuštěného červa naslepo zaútočila podle tepla lidských těl. Prudkým úderem srazila Salvátora a rozdrtila mu nohu.

Brian se rozehnal těžkým kopím jako basebalovou pálkou. Odrazil další červí úder, který směřoval na Salvátorovu hlavu. Energie červího těla mu vyrazila zbraň z ruky, ale smrtelné zachvění potvrdilo zásah.

Salvátore se stačil odkulit. Sebral transbolo a s výkřikem ho hodil Brianovi. Mladík právě skákal do úkrytu za želví krunýř pronásledován posledním červem. Dopadl na písek, vztyčil se a zachytil transbolo. Želva právě vyskočila a srazila letícího červa. Na stvůru dopadly koule rotujícího transbola a vymazaly ji ze světa.

Jeden z nejmocnějších lidí v Galaxii mlčky rozdrtil tabákovou pochoutku o chromované hrazení lóže. Otočil se na zesinalého muže, jenž v rukou odevzdaně tiskl buřinku, a řekl mu:

„Ratmane, odevzdejte osobní disk, galaktiku a revolver.“

„Vaše Výsosti, Vaše Výsosti, tohle přece nikdo nemohl předpokládat! Tři červi najednou... To je nemožné! Honáci nemohli přežít.“

„Nemohli? Přežili.“

„Ale stejně jsme jednoho dostali. Jeden nepřežil.“

Do Ratmanovy tváře se zabodl pohled šedých očí.

„Nemáte pravdu. Nepřežili dva. Vy jste ten druhý.“

Ratman padl na kolena.

„Vždyť vám sloužím už tolik let!“

„Právě. Změna je život,“ překročil hrabě Georgij Kuzněcow škemrajícím ho šéfa druhého oddělení Vnitřní bezpečnosti. Pokynul gorilám hlídajícím v předsíni: „Vemte si ho na starost. Až vám slíbí život vlastní matky, pak ho přiveďte. Nyní jdu navštívit hřebčín a nechci tam být rušen.“

Hrabě si přes úzká ramena přehodil plášť. Rukou si projel havraní vlasy a zmizel v únikové chodbě, pancéřované dveře se za ním hermeticky zavřely. Oddělily tak nejvyššího hodnostáře Společnosti od vzrůstajícího ruchu v Cooperově aréně.

Vytáhla postava se ztrácela v hloubi tunelu, střídavě osvětlovaná zamřížovanými polokoulemi nouzového osvětlení. Zjevující se a rozplývající se černý havraní plášť mizel v pásech tmy.

„Tati, tohle přece nebylo rodeo,“ konečně se ozval Joe.

„Ne.“

Opravdu to nebylo rodeo, na které se chlapec tolik těšil. Nikdy neviděl umírajícího člověka. Stále nemohl do svého dětského vědomí vstřebat děsivý zážitek. Pořád si v duchu opakoval: honáci nezabíjejí červy. Vrchol rodea spočíval v tom, že donutili červa vystřílet všechny ostny a vyčerpali jej do té míry, že ho na závěr bezmocného odtáhli z arény do stáje.

Byla to sice hra se smrtí, ale byla to hra.

Tato jatka neměla s hrou vůbec nic společného.

KAPITOLA IV.

Požár hotelu Yellowstone

„Vstávejte, děcka! Hoří!“ zakřičel mezi dveřmi dětského pokoje otec Harper.

Rozsvítil světla a vrhl se k malému Jackovi, který už měl půlnoc, zatímco ostatní děti si vzrušeně šeptaly o dnešním rodeu.

Do místnosti vběhla i matka a vzala Jacka do náruče. Za ní se ve dveřích objevila nejstarší dcera Sarah, která s otcem popoháněla drobotinu do hotelové chodby.

„Táto, já tu figurku potřebuju,“ namítl Joe. Dostal totiž od otce pohlavek, protože se chtěl vrátit pro loutku skákající želvy.

„Neslyšíš? Hoří!“ Slova zanikala v hukotu plamenů a praskotu plápolajících krovů. „Od redakce *Timesů* chytla stěna hotelu,“ rozhlédl se otec. „Musíme dolů.“

Sarah postrkovala dvojčata Barbarellu a Dominiku. Barbarella se ale vytrhla a pištěla:

„Já tam mám hopíka!“

Sarah zakřičela na Joea, aby vzal za ruku Dominiku a upaloval s ní dolů. Otec vybíhal z vedlejších dveří. Viděl Sarah, jak se vrací do pokoje.

„Sarah, kam běžíš?“

Zhaslo světlo.

Hotel se ocitl v příšeří nouzového osvětlení.

Byly slyšet jen výkřiky zmateně pobíhajících hostů a příkazy personálu, který se snažil zvládat vzrůstající paniku. Hukot plamenů, polykajících dřevěnou budovu, neustále zesiloval. Desetiletími vysušené trámy a prkna, vše napuštěné fermeží a olejem, sloužily ohni jako skvělá potravina, takže hotel během chvilky vzplanul jako pochodně.

„Hrouť se střecha!“ zaječel kdosi na chodbě.

Panika ovládla prostor. Ohlušující praskot bortící se střechy jen dokončil, co pud sebezáchovy začal. „Sarah!“

„Barbarelllo!“ ječela Sarah. Harper strachem zpopelavěl.

„Barbarelllo, kde jsi?“ zařval, vrhl se za Sarah a srazil se s ní v druhých dveřích ložnice. Sarah držela sestřičku v náručí a ošklivě kulhala. Otec si od ní vzal neposlušnou holku, aby jí odlehčil, a zakřičel:

„Rychle pryč! Tady to padá!“

Strop povolil a na všechny se zřítily hořící krovy.

Joe doběhl s Dominikou do vstupní haly, kde paniku usměřňoval hotelový detektiv Holder, mohutnou postavou připomínající pouťové lamače kostí. Mezi všemi pyžamy, župany a rozčuchanými vlasy jeho naškrobená bílá košile se zeleným motýlkem a vzorně vyčesaná pěšinka nad ostře řezanou tvář s napomádovaným knírem budily respekt. A uklidňovaly okolí dojmem standardního bezpečí.

„Joe, tady jsme!“ křičela Janet Harperová od vchodu a snažila se prodrat kordonem stráží. „Pusťte mne, já tam mám děti!“

Ženinu kulatou, pravidelnou tvář s hezkými rysy křivila živočišná hrůza.

Holder k Janet přiskočil, bez dlouhého vysvětlování od ní převzal plačící batole a zavelel, ať tu ženskou pustí. Harperová vzala za ruce Joea a Dominiku. Chlapci vytryskly slzy a rozbřečel se:

„Mami, táta se Sarah a Barbarellou jsou nahoře!“

„Ne. To není pravda!“

„Musel jsem běžet s Dominikou dolů, ale táta se vrátil za Sarah a hledali Barbarellu. Mami, co je s nima?“

„Proboha, nahoře jsou moje děti! A manžel!“

Holder už byl u nich.

„To mrně venku hlídá kuchař. Ve kterém patře bydlíte?“

„Ve třetím.“

„Chlapi, máme nahoře děti! Jdem na to!“

Sedm mužů se sekerami, ve sklizňových přilbách a kožených kabátech se rozběhlo po hlavním schodišti, ale vyšlehly proti nim plameny. Na schodiště spadly planoucí trámy a prkna; cesta byla dokonale zatarasená.

„Jsou tady hasiči!“ ozvalo se halou.

„Konečně! To snad hledali vodu proutkama,“ zahučel Holder a s ostatními se snažil uvolnit průchod nahoru.

To už vedle něj stáli černě odění muži ve slídových přilbách a dlouhými háky stahovali zlámané trámův ze schodiště. Přibíhali další hasiči s vodními hadicemi. Rozestavěli se tak, aby mohli zasahovat nejzurušnější ohniska požáru. Zvenku se však ozvaly další exploze.

„Požární vozy vybuchly!“ ozval se zděšený křik, hrůzně dobarvený sténáním raněných a umírajících.

„Proboha, venku je Jack!“ uvědomila si s hrůzou Janet, pevně sevřela ruce obou dětí a vyrazila s nimi z budovy.

Před hotelem to vyhlíželo jako na jatkách v Sandbanku.

Rozervaná těla, odtržené končetiny, rozházené vnitřnosti a všude krev, samá krev.

„Nedívejte se... Jacku! Miláčku, kde jsi?“

„Mami, támhle leží ten kuchař!“

Joe měl pravdu.

Všichni tři se vrhli k muži v bílém rondonu. V jeho zádech vězela zaseknutá kovová střepina z cisterny. Kuchař ležel stočený na boku, tiše sténal a z úst mu vytékal pramen temné krve. Vedle něj se povalovala zmuchlaná kuchařská čepice a v náruči svíral bezvládné, děsně bezvládné tělíčko...

„Jacku!“ zaječel Joe. „Mami, Jack je tady!“

Janet se naklonila k umírajícímu muži a snažila se vyprostit malinkého Jacka z jeho křečovitého sevření.

„Jacku, cos mi to udělal? Jacku, otevři očička! Slyšíš mne, miláčku můj? Joe, pomoz mi! Popadni tuhle ruku a pořádně zatáhni!“

Chlapec uchopil zkrvavenou kuchařovu paži, zapřel se na kolenou a vši silou se jí snažil odtáhnout od těla.

„Prosím tě, pusť Jacka,“ plakal a šeptal si pro sebe: „pusť *mýho brášku, prosím, pusť ho!*“, ale mrtvý kuchař ho nevnímal.

Náhle se nad nimi rozprostřely stíny. Joea, Dominiku i matku odtáhly silné ruce.

Nejdříve se hrozně lekli, ale Joe poznal jednoho z mužů.

„To je Brian!“ zavzlykal. „Honák Brian, z arény.“

„Správně, chlapče,“ zamumlal Brian, ještě s jedním honákem se sklonil nad mrtvým kuchařem a opatrně vyprostili zkrvavené tělo batolete.

Brian si přitiskl malý hrudníček na ucho a zařval:

„Doktora! Tady je raněné dítě!“

„Bože, on žije...“, chtěla Janet Harperová vzít dítě Brianovi, ale ten ji s omluvou odstrčil a chtěl se k robustnímu holohlavému muži s koženou brašnou, jenž jim běžel vstříc.

„Tady, doktore! Dítě zachránil ten mrtvý kuchař. Tiskl ho ale tak urputně, až ho skoro udusil.“

„Vidím,“ pronesl doktor, v rukou se mu objevily lesklé nástroje

a zkoumal nehybné tělíčko.

„Krev není toho dítěte. Puls má slabý, ale pravidelný, zorničky jsou v pořádku. Vezmu ho do sanitky. Pošlete za mnou jeho matku.“

„Díky,“ odvětil Brian. Teprve teď si uvědomil, že ho kdosi tahá za rukáv. Plačící Joe mu řekl:

„Máme nahoře dvě sestřičky a tátu.“

V následujících vteřinách prolétlo komando honáků s několika hasiči hořící halou a vrhlo se na zatarasené schodiště. Hotelová ostraža, do té doby urputně odklízející zříčené trámy, užasle zírala na nástup pověstných kovbojů.

Brian již vtrhl do chodby ve třetím patře. Na rameni mu krvácela hluboká čerstvá jizva, do levého oka stékala krev z rány na čele a na mnoha místech propálená vesta svědčila o tom, že dostat se v malém hotýlku z přízemí do vyšších pater nemusí být vždy procházka rajskou zahradou.

„Kde jste kdo?“ křičel.

Nic. Jen další plameny hltavě vyrazily do chodby.

„Je tady někdo?“

Nikdo. Pouze se zřítily další část stropu.

„Prohledejte všechny místnosti.“

„Briane, něco jsem zaslech. Zespoda!“

Vskutku. Do hučení plamenů, praskotu hořícího dřeva a hlomozu bortící se konstrukce se ozývaly lidské hlasy. Honáci odhadli směr, odkud přicházejí, prorazili dvoje vzpříčené dveře a vběhli do dětské ložnice apartmá Harperových. Uprostřed pokoje je přivítala děsivá díra v podlaze, vedoucí snad do pekel. A z hloubky se ozýval mužský hlas:

„Tady dole! Jsme dole!“

Honáci si od opasků odepnuli lasa, pevně je svázali a Brian se po nich spustil do tmavého otvoru. Po více než patnáctiyardovém sestupu se konečně po kotníky zabořil do lepkavého bahna. Ve vzduchu již nebyl cítit pach kouře a spáleného masa, ale plíseň a chlad.

„Tady,“ ozvalo se ze tmy.

Brian rozsvítil baterku a obkroužil jí prostor.

Uviděl statného Harpera rozkročeného před schoulenou, zablácenou postavou dívky, která v náručí chránila sestřičku. Harper si zaclonil oči před světlem. Brian ho s omluvou ztlumil na přivětivou zář a přistoupil blíž.

„Jmenuju se Brian Westley. Poslal nás sem váš syn. Vaše rodina je v pořádku,“ honák se odmlčel a přejel si rukou po zpocené čele. „Řekněte mi, sakra, jak jste se sem dostali?“

„Posviťte támhle,“ řekl Harper a ukázal na nosný trám, kterému se Brian musel vyhnout už během sestupu. Trám se vzpříčil v šikmé poloze. Jeho horní konec začínal necelý yard pod propadlou podlahou apartmá a dole byl zapřený o kamenný základ. Kdo by se po trámu sklouzl, dopadl by do vrstvy bahna, nad níž v kovových stojanech kvasilo chlebové víno.

„Ale jak...?“

„Takhle,“ obrátil se Harper.

Brian spatřil rozložitá záda rozedraná do živého masa. Trčely z nich zlámané třísky, které ale vypadaly spíš jako klacky. Prokuratě ostře otesané klacky.

„Hodil jsem dolů hořící závěs, abych viděl, jak to tam vypadá. Vzal jsem do náruče Sarah s Barbarellou. A pak jsme skočili.“

„Po vašich zádech.“

To už stál kolem nich zbytek záchranného komanda.

„Nahoru nemůžem. Propadlo tam peklo,“ řekl jeden honák.

„Dobře. Když nahoře zuří peklo, tak dole musí být cesta do ráje,“ poznamenal Brian.

„Támhle jsou dveře. Ale jsou z poctivého dubu s polirunovým kováním a hřeby. Sám jsem s nimi nehnul.“

„Teď nás je tady víc, Harpere,“ odpověděl Brian.

Pokynul dvěma honákům. Všichni tři se rozběhli a prudkými údery nohou rozsekali mohutné dveře na kusy. Pak už jen chvíli tápali sklepním hotelu Yellowstone. A když se všichni dostali sklepním okénkem ven, radost nad shledáním celé rodiny neznala mezí.

Otec Harper, ošetřován výtazkem z pylu kaktusoidů, se otočil k Brianovi a upřímně mu za svou rodinu poděkoval. Jemu, všem honákům i dalším statečným.

Pak se zeptal:

„Od čeho to vlastně chytlo?“

Brian ukázal doprava, kde dohořivaly zbytky budovy redakce a tiskárny místního deníku *Star Cowboy's Times*:

„Dnes měl vyjít večerní speciál. Šéfredaktor mi ještě odpoledne stačil poslat signální výtisk s palcovým titulkem na titulní straně: *„Zákulisí podivného rodea odhaleno!*“ Článek pojednával o stále neomalenějších praktikách Společnosti. Průběh rodea v aréně J. G. Coopera byl podle důvěrných zdrojů přímo pod taktovkou Vnitřní Bezpečnosti.“

Ke skupince znavených honáků, hotelových zaměstnanců i hostů přistoupil detektiv Holder:

„U rotačky explodovala tlaková nádrž s barvami. Chlapci z místní policie zjistili příčinu výbuchu. Laserový paprsek. Stejně bouchla i hasičská cisterna s pěnovou náplní. Intenzita, s jakou laser propálil ochranný obal, se shoduje s ráží útočných zbraní GALaxy Army. Ale na téhle planetě není ani jedna taková zbraň a za posledních třicet let tady nepřistál jedinej příslušník ozbrojených sil. Takže věc se zdá být jasná,“ skončil detektiv a podíval se významně na Briana.

Kovboj pokyvoval hlavou.

„Ono se všechno zdá být jasné. Jen Společnost je obklopena temnotou záhad.“

KAPITOLA V.

Hovory na Company Hills

Hrabě Kuzněcow naklonil levitující křeslo, pomalu změnil směr letu, zastavil tak, aby se špičky jeho nohou takřka dotýkaly Ratmanova obličej, a zopakoval:

„Drahý příteli, opravdu jsem rád, že jste zatím zůstal mezi námi. Mezi živými.“

Ratman přikývl hlavou, ale ani to nemusel dělat. I tak na něm bylo vidět, že i on je rád, že zatím zůstal mezi živými.

„Věřte mi, že vaše smrt,“ hrabě se dramaticky odmlčel, „vaše smrt by mi nebyla lhostejná. A chlapi z druhého oddělení mne ujistili, že pro Společnost doslova dýcháte. Prý i pod vodou, což je vskutku obdivuhodné.“ Kuzněcow několikrát lehce tleskl suchými dlaněmi. „Aplaus pro vás.“

Ratman si vzpomněl na výslech s hlavou v kbelíku a chtělo se mu zase zvracet. Kdyby tak dostal toho hajzla Mengelia aspoň na pět, šest minut do parády...

Z X-D audia právě zazněly nezapomenutelné úvodní tóny Tchaikovského *BeeMoll*. Jakmile se razance klavírní předehry zklidnila do tichého, hebkého svištění smyčců, hrabě pomalu posadil křeslo na zem a vystoupil z něj.

Upír, napadlo Ratmana.

Hrabě Nosferatu.

Přesně...

„Ratmane, vy o mně máte určitě špatné mínění.“

„Ne, Vaše Výsosti, jen to ne!“

Kuzněcow si projel kostnatými prsty lesklé vlasy na skráních a z popelníku křesla si vzal neodmyslitelný doutník.

„Voda je hrozný živel. Vidíte?“

„A... ano.“

„Ale oheň, ten umí být krásný. Třeba na konci doutníku,“ hrabě potáhl a vyfoukl oblak kouře. „Jinak vše dobré, milý Ratmane. Přesvědčil jste nás.“

Ratman tiše zíral. Stačil se jen nepatrně uklonit.

„Pojďme si sednout ke stolu. Společně. Jsme přece *Společnost*.“

Společnost.

To bylo jediné a dokonalé, co Kuzněcow stvořil.

K obrazu svému. A stačilo to.

Společnosti zasvětil život. A úspěch byl větší, než doufal...

Již na studiích v nejlepších školách Galaxie ho jeho poručník, vysloužilý důstojník Hvězdné pěchoty a geniální stratég maršál von Tippelskirch, vedl k asketickému způsobu života. A hlavně ho díky svým známostem z vyšších kruhů Imperiálních sil postupně seznamoval s těmi správnými lidmi, ať už v uniformě, nebo jen s civilisty.

Správní civilisté na správných místech – v tom uměl von Tippelskirch chodit.

Největším soustem byl samotný Císař.

Maršál jako starý legionář, hájící tehdejší Impérium proti vetřelcům z Aldebaranu, měl vždy přístup k samotnému Vládci. Štáb Imperiálních sil pod jeho velením ochotně doporučil Císaři, na čem se stratégové dohodli, psychologové odhadli a astrologové uhodli.

A vojáci rozhodli.

Kuzněcow už tehdy předvídal, že krátkodobý chaos zvaný *Galactica Rés Publica* přejde k logickému kompromisu. Galaktická Unie v sobě spojila přednosti parlamentní demokracie a oligarchní monarchie, jež dohromady vytvořily celkem stabilní a funkční systém.

Kuzněcow se v systému dovedl od mládí dokonale pohybovat. Jeho audience u Císaře, ještě za života hvězdného maršála von Tippelskircha, se později bohatě vyplatily, nemluvě o armádní lobby a aristokraticky organizovaném podsvětí, které bylo na hony vzdáleno od brutálních mafií minulosti. Ve své podstatě se blížilo funkci Parlamentu.

Ale bylo mnohem, mnohem nebezpečnější. A mocnější.

Hrabě Georgij Kuzněcow oplýval extrémně silnou vnitřní energií, neodolatelnou silou osobnosti a nenapodobitelným vzhledem šlechtice. Vše se dokonale propojilo se způsobem jednání, sebeovládáním i vyjadřováním. Ladný i výkonný motor v elegantní karosérii. Mozek, který pevně spojil zcela odlišné charaktery a organizace.

Vše čekalo na něco Velkého.

Velkého alespoň jako Galaxie.

A Velká Pětka tohle vše, proti své vůli, dala do pohybu. Stačilo pár ne důležitých chyb, aby Kuzněcow a jeho věrní dali dohromady mašinérii s pompézním označením *Company*. Společnost, zaštitěna nejlivnějšími jmény, ručila celé Galaxii za bezpečnou hyperprostorovou Přepравu.

„Nejdříve však, než spolu usedneme k bohatě prostřené tabuli,“ pokynul hrabě k otevřeným dveřím do Modrého sálu, „přemýšlejte o dalších možnostech, týkajících se naší věci. Mengelio, váš nástupce, mi sdělil, že ve stavu ohrožení života přicházíte na neuvěřitelná řešení. Chápejte mne, Ratmane, najal jsem vás jako mozek. Jako šedou hmotu schopnou čehokoli. A neustále mějte na paměti, že všeho jsem schopen i já.“

Teď si nicméně dopřeji svůj pravidelný doutník před jídlem a podívám se ještě na nový přírůstek do mé stáje. Na arabského plnokrevníka Claudia. Poběží Velkou Galaktickou. Nádherný kus, plný síly a bojovnosti. U něj byste se měl poučit, Ratmane... Nuže, zatím se můžete obsloužit. Hosté dorazí vzápětí.“

Hrabě odkráčel na prosvětlenou krytou terasu a Ratman už tušil, že tu něco nesedí, na to znal šéfa příliš dlouho. A celou dobu se tady ten spratek Mengelio ani neukázal. Ratman se po maratónu výslechů a bití přesto, nebo právě proto, nechal zlákat volným přístupem do hodovního sálu. Měl hlad, žízeň a chtěl si alespoň sednout. Nebo lehnout, kamkoli, třeba na podlahu.

Ze stříbrné mísy v rohu dubového stolu si nabral trochu salátu.

Že by mne chtěli otrávit? Takhle primitivním způsobem? Nebo právě proto tak primitivně, že by mne to ihned napadlo? Ratman položil salát zpět. Vůně z ametystové mísy o tři židle dál mu drásala vnitřnosti. Maso, maso...

Nadzvedl poklop.

„Sss... *Masso*,“ pomyslel si zřejmě i korálovec, když zaútočil na hladového mužíka.

Ratman bleskově odskočil stranou a uchopil zubatý porcovací nůž. Při prudkém pohybu však srazil polévkový servis. Z rozbitého porcelánu se na zem vrhli alieni, neuvěřitelně pohybliví škorpióni z planety LV 426. Ratman vyskočil na židli a jen taktak se vyhnul dvěma alienkům, ale znovu na něj zaútočil korálovec. Ratman šipkou skočil na stůl a srazil několik dalších sad nádobí a jídelních mís. Jedovatý had ho přelétl a plácl sebou o mramorový sloup.

Ratman si neuvědomoval, kolik ještěřů, hadů nebo brouků podrážděně vylezlo a vylétlo ze svých útulků, kde dosud klidně hodovali na oblíbených poživatinách. Vyrušil je a jejich zběsilost tomu byla úměrná. Bylo jich hodně. Ani je nepočítal.

Jen utíkal.

Prchal podél zdí Modrého sálu, strhával za sebou bohatě řasené závěsy, vrážel do zrcadlových stěn, v nichž se falešně klenula spásná a nedostupná schodiště či únikové chodby.

„Chodba!“ napadlo Ratmana. Sám přece pomáhal konzultacemi při stavbě hlavních sídel Společnosti, a to i tady, na *Studánce*.

Unikl dalším třem přímým útokům korálovce a v tlamě varanoida nechal celý rukáv, včetně kusu masa ze zápěstí. Pokud do drobných poranění ještě započítáme lýtko prokousnuté trifidem rodu bolševník a do hloubky sedřenou kůži na levé tváři drsnými ostny létavce rajta, měl Ratman opravdu dost. Právě včas stačil stisknout bradavku na levém nadru Venuše, část mramorové stěny se zasunula a odkryla ústí tajné chodby.

Stěna se za Ratmanem zavřela stejně nepostřehnutelně, jako se otevřela. Raněný a nervově vyčerpaný muž se s ulehčeným výdechem přel o chladivý kámen.

Uvědomil si však, že vnikl do bezpečnostní zóny bez identifikační karty.

Ne!

Plameny ho srazily k zemi.

Ohnivě tornádo plamenometu vypnul Mengelio až na pokyn Kuzněcova, který to uznal za vhodné, až když se pulzující zajatcova biokřivka začala nebezpečně uklidňovat.

„Příteli, netušil jsem, jak silná osobnost se skrývá ve vašem drobném, ale houževnatém těle,“ řekl hrabě Ratmanovi při pozdější návštěvě v chirurgickém pokoji. „Že dáte přednost ohni jakožto věčnému symbolu Společnosti před konzumní přehlídkou poživatin, to mne přesvědčilo o vašem ryzím charakteru.“

Ratman se pokorně usmál, jak mu to jen nový obličej dovolil. Hrabě decentně odvrátil zrak, aby se na ten příšerný škleb nemusel dívat.

„Rozhodl jsem se, že vás tu akci s honáky nechám dokončit tak, jak sám navrhnete. Vaše původní privilegia jsou tedy tímto plně obnovena. Jen na jedno pamatujte: Společnost by mohla sice posečkat, ale zánik hvězdy Cygnus-T se neodálí ani o vteřinu.“

„Vaše Výsosti,“ sklonil obvázanou hlavu Ratman, „děkuji za projevenou důvěru. A slibuji, že ji nezklamou. Tu záležitost dotáhneme do vítězného konce.“

„To věřím, příteli.“ Hrabě pooděšel ke kamennému kuřáckému stolu. „S vypálením redakce to Mengelio nezvládl. Bude nás to stát hodně peněz i práce. Váš původní plán se mi zdál jaksi procítěnější – žádné výbuchy, žádný velký shon, minimální riziko. A účinek zaručený. Honáci potom určitě přistoupí na naši hru. Gardaři jsou připraveni a jejich talíře se mohou objevit kdykoliv a kdekoliv... Ratmane, už jste vybral vhodné objekty?“

Ratman si prsty srovnal mimiku ještě nepoddajné tváře; potřetí mu přepadl horní ret přes ústa, a jakmile si ho palcem a ukazováčkem prave ruky přidržel, odpověděl:

„Ano, Vaše blahorodí. Poslední dny na lůžku jsem akci studoval velmi podrobně. Pomohly mi články v místních *Timesech* i fotografie honáků, jak tráví volný čas, a jsem přesvědčený, že na Studánce jsou tři vhodné objekty.“

„Dobře. Konejte tedy svou povinnost. A nyní, příteli můj, můžete odpočívat,“ pokynul hrabě rukou obtěžkanou polirunovými náramky. Z dřevěné krabice vytáhl bílé kovové pouzdro se zlatým nápisem Davidoff, vyjmul z něj doutník, černě nalakovanými nehty roztrhl biofólii a vložil si tabákovou pochoutku mezi pootevřené rty. Aniž si ji zapálil, vyšel z Ratmanova pokoje a stiskem rubínu na jednom z náramků povolal holografickou miniaturu Dolores Bay City.

Přiblížil pohled na hlavní třídu, na jejímž počátku se tyčila jeho socha v nadživotní velikosti. Hlavu a ramena pokrývala vrstva holubího trusu, na mramorovém podstavci si sprayové gangy vytvořily galérii obecných symbolů a tajemných tagů a vzkazů.

Honáci zde žádnou sochu nemají, ale kdyby měli, určitě by ji místní obyvatelé nenechali takhle poskvřnit.

Prokletá Studánka!

Pokud se podaří Společnosti právě tady pokořit honáky v regulérním souboji, bude to mít dalekosáhlý význam pro budoucí jednání o umírající Cygnus-T. Právě zde musí honáci sklonit své pyšné hlavy. Musí odejít poraženi.

Zájem Společnosti to vyžaduje. Nejen zájem.

Existence Společnosti to vyžaduje.

KAPITOLA VI.

Únos z penziónu Rattlesnake

V zájmu existence Společnosti vtrhli balkónovými dveřmi ještě ten večer, brzo po západu slunce, tři muži do pokoje v penziónu Rattlesnake. Navlečeni byli do oranžových uniforem obecních počišťovačů a všichni měli stejnou plastickou masku na obličej. Z kapes vytáhli stroboskopické pistole a jediným stiskem spouště omráčili všechny přítomné děti...

Vybrali si tři bezvládná těla a přemístili je do nákladního prostoru vznášedla, kamuflovaného za popelářský automat. Letoun vzápětí nabral ohromující rychlost a zmizel v tmavnoucím nebi. Vše trvalo pouhých patnáct, dvacet sekund.

„Sarah, zavolej děti! Je večere,“ ozvalo se halou a zase klaply dveře.

Po chvilce bylo opět slyšet otvírání dveří a zvýšený hlas otce:

„Tak co se děje? To neslyšíte nebo co?“

Halou zazněly rázné kroky.

Dveře do dětského pokoje se rozlétly.

„Proboha,“ zasípál Harper.

Na vteřinu se zapotácel a vzápětí se vrhl do místnosti, kde přes poste a křesílka ležela nehybná těla dětí.

„Janet!“ zařval otec, opatrně zvedal děti a pokládal je na postel.

„Kristepane,“ vydechla ve dveřích matka.

„Jack, Joe a Sarah jsou pryč! Ostatní jsou tady omráčený nějakým sajrajtem. Zavolej policii! Rychle!“

Harperová se však místo volání vrhla k dětem, rozepínala jim noční košilky a kabátky, naslouchala jejich srdcím, třela jim hrudí. A plakala.

„Proč nás, Bože, takhle trestáš? Proč?“

Harper stiskl tlačítko *Havárie* a po necelé minutě se ozvalo zaklepání na dveře. V nich se zjevil Holder, hotelový detektiv z Yellowstone.

„Ztratily se nám děti! Tři děti! Najděte je, sakra!“ řekl mu Harper.

Pak bezmocně stiskl rty. Několikrát se nadýchl, aby potlačil výkřik bezmoci. V očích se mu zaleskly slzy, a když pokračoval, třásl se mu hlas. Bylo toho na něj moc.

Opravdu moc.

I na starého kovboje...

Detektiv se nesnažil rodiče uklidnit. Nebylo čím. Čekal a bez hnutí obhlížel místo činu.

Harper se najednou rozhovořil:

„Chystali jsme se večeret...“ Holder naslouchal, tiše hladil plačící matku po rameni, a když otec skončil, přistoupil k drobné Barbarelle. Lehce jí nadzvedl oční víčko.

„Stroboskopický šok. Dostanou stabilizační čočky. Budou mít asi týden potíže s orientací. Ale jinak se z toho dostanou bez následků. A teď jména těch pohřešovaných...“ Holder pozvedl ruku s vysílačkou, nalaдил policejní frekvenci a cosi si mumlal s poručíkem Violetem, znalcem pozemských vín a šéfem místního oddělení. Záhy se éterem neslo:

„Všem policejním hlídkám! Z penziónu Rattlesnake byly unesené tři děti. Identifikační karty posílám okamžitě na stránky kriminálky. Pohřešované děti jsou Sarah, Joe a Jack Harperovi. Věk sedmnáct let, devět let a... Věk třetího dítěte je devatenáct měsíců. Konec,“ Holder se zahleděl na rodiče. Přímou fyzicky vnímal, jak se snaží být stateční, a chápal, že jim to vůbec nejde. Jemu by to taky nešlo.

„Nebojte. Myslím, že do téhle hry se zřejmě vloží někdo mocnější. Daleko mocnější než celý policejní sbor téhle planety.“

„Jak to myslíte?“ pozvedla zarudlé oči Janet.

„Vypadá to, že jste se stali – tedy zvláště vaše děti – důležitým faktorem ve sporu dvou nejsilnějších organizací v Galaxii.“

„Vůbec vám nerozumím.“

„Shodou okolností jste se ubytovali v hotelu, který včera vyhořel. Vašimi zachránci byli náhodou samotní hvězdní honáci, z nichž jeden je synem šéfa farmářů Seala Westleyho. Tady náhody končí. Ostatně, vy sám, pane Harpere, byste byl pro některé lidi v Galaxii tučně a vítané sousto. Lituji, ale kombinace útoků na syna Westleyho a na vaše děti je tedy nasnadě. Všichni přece víme, s kým máme co do činění,“ řekl Holder a díval se Harperovi upřeně do očí.

Kdo by to do něj řekl?

Damned!

Mohl někdo vůbec tušit, kdo opravdu je přednosta stanice Little Big Valley?

„Jak určitě víte, Společnost již delší dobu požaduje po honácích jisté služby,“ pokračoval detektiv. „Navrhuje jim obchody, které odmítají. Rodeo v aréně, požár redakce a navíc únos vašich dětí – to všechno bude součástí nějakého plánu. Dnešní odpoledne zřejmě rozhodlo, které další osoby budou v osudí oné podivné loterie.“

„Dnešní odpoledne?“ opakoval Harper. „Sakra, jaké dnešní odpoledne?“

„Já jsem ti to nestačila říct. Víš, Sarah dnes byla s tím hochem z rodea, s Brianem,“ opatrně mu sdělovala matka.

Harper se na ni podíval. Němě pohyboval rty, pak chladně řekl:

„Dobrý. Někdo nám ukradne děti a já se konečně díky tomu dozvím od pana hotelovýho očka, *sorry*, jak má dcera tráví volnej čas. A má to prej význam pro ten zsranej únos! A tys mi to samozřejmě nestačila říct!“

„Promiň.“

„Takže, abych to dokončil,“ vstoupil do začínajícího manželského dialogu Holder. „Teď jsou podle všeho na tahu honáci. Že to bude nejmíň dvojité šach, to je nepopíratelné. Vy sám, Harpere, víte, že akce honáků jsou pro narušitele zákonů a pořádku v Galaxii drtivé a nesmlouvavé. Vaše děti tu hrají zatím neznámou roli. Nabízí se ovšem otázka, jestli představují zlatý nugget, nebo Černého Petra. Možná vy sám byste o tom mohl přemýšlet v jiných souvislostech než my. Kdo ví? A právě proto si můžete být jisti, že dětem nikdo nezkríví ani vlas.“

„Zatím,“ dodal Harper.

KAPITOLA VII.

Na palubě křižníku Trismarck

„Je tady někdo? Haló! Já se bojím,“ zašeptal Joe.

Probral se z bezvědomí do temného neznáma. Vnímal jenom oddychování dalších dvou lidí. Chlapec kolem sebe šátral rukama i nohama, aby zjistil, že leží na vodní matraci v rohu místnosti s teplými plastovými stěnami. Oddychování se ozývalo od protější stěny. Joe chvilku zůstal ležet a zíral na pomalu se prosvětlující strop. Tak pomalu, že to jeho očím ani nepřišlo. Jakmile byly kontury pokoje jen trochu osvětlené, ke své radosti zjistil, že na dalších lůžkách leží Sarah a Jack. Prudce se zvedl, vykročil a po třech krocích narazil na zeď.

„Au! Co to je?“

„Proboha! Kde to jsme?“ ozvala se probuzená Sarah a vzápětí se rozplakal malý Jack.

„Sarah, nevstávej! Nebo sebou taky plácneš,“ marně doporučil Joe sestře.

Dívka se zvedla a chtěla si prohlédnout tajemnou komnatu. Avšak i ona, proti své vůli, zabočila do zdi a uhodila se o ni. Klesla na kolena.

„Sem ti to říkal,“ prohlásil Joe a připlazil se k sestře.

„Musíme někde sehnat něco k jídlu pro Jacka. Naposled jedl odpoledne broskve a teď je... Panenko Maria! Ono je půl jedenáctý večer!“

Sarah vzala do náruče nejmenšího bratra a začala ho bezúspěšně tišit.

Joe se mezitím doplazil ke dveřím. Opřel se o ně, vztyčil se a vši silou do nich bušil holýma rukama.

„Táto! Mami!“

„Joe, takhle se našich asi nedovoláme.“

Chlapec kývl hlavou a změnil repertoár:

„Potřebujeme jídlo pro bráchu! A my taky máme hlad. Slyšíte? Máme všichni hlad. A žízeň.“

Bublínkové a šumící reklamy na colu a fantu mu vždycky připadaly

zbytečné, ale teď by za obyčejnou sodovku dal i tři nejhezčí goory. Už jen kvůli Jackovi. Kruhové dveře nepropustily ven ani vlnku zvuku.

Zato se právě zvolna otevíraly.

Joe uskočil k Sarah, sice se opět svalil, ale ihned se postavil před ni a Jacka a výhruzně se rozkročil.

Temná silueta ve vchodu se sehnula, vstoupila dovnitř a sedla si na postel, kde se před chvílí probudil Jack. Příchozí byl chlap jako hora a obnažené bicepsy, deroucí se z černého trika, měly objem asi jako Sarah v pase.

„Jídlo a pití dostanete za chvíli. Pro malýho musíteš připravit něco ty sama. Nejsme na jesle právě zařízený.“

„Kdybyste neunášeli děti, tak byste tady teď ty jesle neměli.“

„Ty jseš nějakej chytřej, chlapečku,“ řekl hromotluk.

„Nejsem chlapeček. Jmenuju se Joe. Joe Harper. Jako táta.“

„A já jsem Jean. Jean Campanello. A tvýho tátu neznám.“

Joe se na muže zamyšleně podíval. Že se takhle klidně, dospělák jeden, představil, ho zarazilo.

„To je hodně podobný. Myslím Campanello a *Company*.“

„Jo, hodně podobný. Skoro stejný.“

Snědý chlap s delšími havraními vlasy, vojensky zastříženými kolem drobných uší, a s očima temnými jako černá díra Cygnus X1 se zarazil.

„Tak už dost řeči! Slečno, vemte malýho a jdeme. Joe, brzy poznáš člověka, se kterým se takhle vybavovat nebudeš.“

„Třeba ani nebudu chtít.“

„Ještě než půjdeme, si vezměte tyhle pilulky,“ nabídl jim na dlani žluté tablety s černým pruhem a bílou lebkou.

„Je v nich jed, nebo výbušnina?“ zeptal se Joe.

Jean se usmál:

„Samozřejmě cyankáli a krapet TNT, špióne. Jsou to prášky, který vám pomůžou dát se po tom strobošoku trochu dohromady. Jsou rychlejší než stabilizační čočky. A hlavně byste se bez nich nedopotáceli ani přes tenhle pokoj.“

„To jsme si vyzkoušeli,“ poznamenala Sarah. Vzala si první tabletu a spolkla ji nasucho. Čekala.

„Pro Jacka potřebuju něco, v čem bych mohla prášek rozpustit.“

„Však už jdeme.“

Kráčeli po slabě osvětlené válcovité chodbě, mírně se stáčejíci doleva. Joe to odhadl na klasický reaktivní transportér na heliový turbopohon.

Ve třídě byl na tyhle káry nejlepší borec. Ušli padesát, šedesát kroků, než zahlédl na levé straně pootevřené dveře.

Zapotácel se a sedl si na podlahu.

„Co je?“ ozval se Jean.

„Nějak se mi zase motá hlava. Asi ten strobošok.“

„Co to na mě hraješ? Po těch tabletách to není možné!“

Joe však již stačil zahlédnout světélkující pult, obrazovky monitorů a sehnutou postavu v khaki blůze s výložkami Společnosti a modrým půlkruhovým nápisem na paži.

„*Trismarck*,“ vydechl užasle Joe. Uvědomil si, že se nacházejí na palubě transportního modulu, jenž s nimi právě letí k nejmocnější bitevní lodi Galaxie... A vzápětí dostal pohlavek.

„Tak mladej, tohle jsi zkusil jenom jednou!“

Joe se zvedl, zamumlal něco, že když si dospělí troufají na děti, tak je to těžký hrdinství, a doběhl Sarah.

Každopádně si uvědomil jednu významnou věc: pohlavek mu uštědřil svalovec, který by mohl lámat polirunové ingoty. Ale připomněl mu tátu, který ho občas takhle pleskl za nějakou rošťárnu. Je to jasný, Jean je kámoš. Ale slouží špatným lidem.

Mezitím je objekt Joeova zájmu docházel a v duchu se křenil:

„Idioti. Pořád samý utajení, pečete a ani dveře si nezavrou. Harant už pět minut po probuzení ví, kam ho táhnem.“

Joe by to ale stejně brzy zjistil, protože mu tuhle skutečnost nesdělil nikdo méně důležitý než staronový šéf druhého oddělení VB – doktor Richard Ratman.

„Vítám vás, děcka,“ zachrčel a pokynul Jeanovi, aby opustil místnost.

Obr stíkl Joeovi rameno pro povzbuzení, a to pomohlo chlapci více, než kdyby mu podal laserver.

„Co s námi chcete dělat?“ zeptala se Sarah. Ještě těsněji k sobě přivínila vyjeveného, momentálně mlčícího Jacka.

„A co je s tátou, mámou a ségrama?“ zajíknul se Joe.

Tohle nebyl kámoš Jean. Před ním visel lesklý plastový obličej, pichlavé oči a studený hlas, jenž je před chvilkou přivítal.

Pan Zlý. S vyšším čelem a jízvou kolem hlavy by vypadal jako android z *Frankensteina: 3001*. Pak by byl aspoň pořádnej chlap, ale takhle...

„Všichni jsou v pořádku, hochu. Vy budete také. Záleží jen na vás. *Á propós*, slečno, jak to, že váš mládenec si neohlídal osudovou lásku a umožnil únos? Takový statečný kauboj, že?“

„Co po něm chcete?“ nechápavě se optala Sarah.

„Co vůbec chcete?“

Ještě včera v podvečer se procházela s Brianem po přístavišti. Pozorovali utichající pracovní ruch na nákladních rampách a začínající noční ruch přístavního města. Seznámil je otec.

Po tom hrozném rodeu šli do lóže honáků a otec se nezvykle pozorně vyptával farmáře Westleyho na zdraví dvou přeživších mladíků.

A zrovna přišel Brian. Znavený, vyčerpaný, ale s neodolatelnou jiskrou v oku. Sarah věděla, že otec měl v minulosti s honáky něco společného, ale že si bude tykat se samotným šéfem farmářů, proslulým Sealem Westleym, a že jeho syna bude srdečně plácát po ramenou, to si nedovedla vysvětlit.

„Víš, tvůj táta je člověk, o kterém si ale nemůžu promluvit ani se svým tátou. Hrozně toho tvýho uznává, za jeho jméno by se bil jako lev. Všechno, co kdysi zažili, je jejich velký tajemství.“

„A naše tajemství je, že jsme tady spolu a ani jeden z nich o tom neví,“ usmála se Sarah.

Brian se letmo dotkl její obnažené paže. Dívka pohlédla na první vycházející hvězdy a ruku nechala tak, aby se jí Brian při příštím kroku musel opět dotknout. Prsty se jim propletly a lehounce se sevřely.

Bylo to nečekané, přirozené a krásné.

„Sarah. Víš, já...“ zašeptal Brian a rozrušením mu přeskočil hlas. „Sarah, moc ti chci říct, že...“ zkusil to znovu, ale zahoukala lodní siréna a ještě zařinčel zvon přístavního jeřábu. *Vykládání ukončeno.* Smluvené signály lodí a přístavu byly hlasitější. Ale ne tak výmluvné jako sevření dlaní. Vlastně ani nebyly hlasitější, protože...

Protože nemohly přehlušit tlukot dvou zamilovaných srdcí.

„Briane,“ řekla Sarah. „Víš co? Neříkej nic.“

Jejich rty se dotkly nejprve váhavě. Nad přístavní věží prolétl bolid a na tmavnoucí obloze nakreslil čaru přání. Milenci ji však nepotřebovali. Jejich největší přání se právě plnilo.

„Lásko, já se pro tebe vrátím,“ šeptal jí Brian, když se loučili v hale penziónu Rattlesnake. „Po Slavnostech potřebujeme ještě něco vyřídít se Společností. Něco moc důležitýho. A pak se pro tebe vrátím. Přísahám.“

„Já ti věřím, Briane. A miluju tě.“

Sarah si teď, na palubě cizího transportéru, vzpomněla na jeho oči, na poutavé vyprávění o cestách, o jakých obyčejní smrtelníci mohou jen snít, a na jeho pevná objetí a žhavé polibky.

„Co vlastně chcete? Jste schopni mi vůbec odpovědět?“

„Ale nic. On ten váš hoch bude chtít spíš něco po nás. A my mu rádi vyhovíme. Che, che!“

„Smějete se úplně stejně jako stará Blazsková,“ přerušil Joe jízlivý smích Ratmana. „Každý ráno vypije láhev malibu a potom na ulici zvrací. Šerif Connolly ji vždycky přes poledne zavře do šatlavny. A ona se furt jen směje, přesně jako vy. Ona je učiněný chudák. Jste jí dost podobnej.“

„Omluvte ho,“ řekla rychle Sarah. „Ale Joe má pravdu. O té staré paní.“

„No nic,“ řekl Ratman. „Nebudu ho učit, jak se má chovat. Tohle mu zavře ústa.“

Přistoupil k pultu a stiskem jediné klávesy opravdu zavřel chlapci ústa.

Za Ratmanem, přímo před dětmi, se vlnila stěna. Mlhovatěla, průsvitněla a pozvolna se za ní rozprostřel černý vesmír s bílými body hvězd a pásy mlhovin.

Joe se překvapeně nadechl a přistoupil k průzračné stěně.

Ratman mezitím na holografické klávesnici, která se objevila vedle jeho pravé ruky, zadal příkaz a na panoramatickém obrazu se z rohu sunula modrofialová planeta Fountain, *Studánka*, kolem níž kroužila průsvitná elipsovité tělesa.

„Krávy,“ zašeptal Joe.

„Opravdu jsme ve vesmíru?“ nevěřičně se optala Sarah. I když to věděla.

„Vaše planeta je odsud krásná,“ odpověděl Ratman.

„Zato vy jste odsud ošklivej,“ řekl Joe.

Ratman se zašklebil, což mu s jeho plastikou dodalo obzvláště bizarní vzhled. Těkávé oči v krysím ksichtu se upřely na chlapce.

„Líbíš se mi, hochu. Vždycky jsem měl rád odvážné lidi, i když jsem většinu z nich musel zlikvidovat.“

„Jen počkejte, až se táta dozví, jak jste nám vyhrožoval! Podá si vás, jako když krotí varana. A na zadek vám železem vypálí cejch Hornerova ranče.“

Sarah přikryla bráškovi ústa dlaní a omluvně se podívala na Ratmana.

„Omluvte ho. Je ještě malý a neví, jak mohou být někteří lidé ubozí. A zlí.“

„Jste opravdu jedné krve. Vaše omluva je drzejší než všechny jeho poznámky.“

„Potřebujeme jídlo pro malého,“ řekla dívka místo reakce na poznámku.

„Za vámi jsou dvířka výtahu. Je tam nějaká kaše a čaj.“

„*Trismarck*“ hlesl Joe a přitiskl nos ke studenému povrchu stěny.

Blížili se k jedné z nejmocnějších lodí, jaké kdy křižovaly Galaxií.

Mohutná loď vypadala jako katamarán s hlavním trupem a dvěma tělesy plováků po stranách. Prostřední konstrukce měla od zádi k přídi dvacet pět mil. Na šířku, včetně solárních panelů vysunutých během nebojového letu, přes parabolické nádrže a všechny tři trupy, měřil *Trismarck* sedmnáct mil. Teď ho zesepoda osvětlovala dvě slunce a v jejich paprscích se třpytil, jako by byl opancéřovaný briliantovými pláty. Nádhernou architekturu bojové lodi doplňovaly další zajímavé detaily – dokonalé napodobení nýtování lodních trupů z minulého tisíciletí nebo secesní palubní zábradlí, v ohybech a kříženích obohacené dračími hlavami a figurami polonahých bojovnic.

Z boků trčely černé baserové věže. Jejich soustředěná palba by rozkrojila Studánku jako vánoční jablko. Energetické kanóny umístěné v dělových věžích na přídi i na zádi po vzoru prastarých námořních bitevních lodí připomínaly středověké mozdíře. Hrozny plazmometů se tvářily o dost výhrůžněji než naježení dikobrazi, ale vyhlížely skoro stejně. Aerodynamické tvary lodních nástaveb se ve vakuu zdály být nadbytečné, jenže každý záhyb, každý výstupek pancéřování měl svůj účel zvláště při paprskových útocích nebo při náletu turbulentních min *Made in Gameb*.

Navíc se na přídi i zádi hlavního trupu tyčily černočerné kulové chrliče hyperonů. Tyhle stoyardové palebné cisterny však dosud nikdo nepoužil ani při plné bojové hotovosti, natož v samotném boji. Cíle, proti nimž byly projektované, se totiž pohybovaly ve zcela jiných dimenzích. Jako jediné se takovými dimenzemi dokázaly přesouvat krávy, hypernautičtí oři honáků a farmářská loď.

Společnost si však při současném rozložení sil přímý útok proti charismatickému společenství honáků a krav nemohla dovolit.

Ale byla na něj velice dobře připravena.

Střední pancéřový trup se ve druhé třetině otevíral. Rozšiřující se elipsovitá plocha, ohrazená pohyblivými zrcadlovými pásy, vypadala jako temný kotouč měsíce, rychle narůstající až do jeho úplného zatmění. Transportní modul se ocitl v hluboké temnotě, aby pak několik ostrých záblesků potvrdilo průlet silovým polem.